

HET GEHEIM VAN DE ROZENTUIN

Katrine Wessel

Het geheim van de rozentuin

DE FAMILIE
WINTHER 3

Vertaald uit het Noors
door Pauline Hamerslag

ocean

Het geheim van de rozentuin is deel 3 van de serie De familie Winther

Oorspronkelijke titel *Rosehagens hemmeligheter*. Pitch Forlag, Oslo, Noorwegen

© 2019 Katrine Wessel-Aas

© 2025 Nederlandse vertaling Pauline Hamerslag/Nuanxed / Oceaan
Nederlandse editie uitgegeven in samenwerking met Bonnier Rights

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,

AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 302/342

ISBN 9789046833940

ISBN 9789046833957 (e-book)

ISBN 9789046833964 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Wie anderen niet wil vergeven, vernietigt de brug
waar hij zelf ooit overheen moet.*

— FRANCIS BACON

Proloog

‘Kom! We moeten snel zijn voordat de gouvernante erachter komt dat we weg zijn!’

Ze renden op blote voeten door het bos. Elizabeth giechelde terwijl haar hart steeds sneller ging kloppen. Twee paar kindervoetjes klets-ten over de donkere vochtige grond. Tussen Elizabeths tenen bleef een dennennaald steken, maar ze nam niet de tijd om die te verwijderen. Benedict hield haar hand stevig vast. Achter zich hoorde ze zijn snelle ademhaling en ze keek over haar schouder. Kwam de kinderjuffrouw achter hen aan? Nee, ze zou hen hier niet vinden.

Dit was Elizabeths bos, haar terrein. Ze kende elke boom, elke struik en elke stronk. Het werd steeds donkerder, de bomen to-renden boven hen uit. Het pad werd smaller. Het rook er naar aarde en bramen. En daar, vlak voor hen, in de opening tussen de loofbomen, gloorde het meertje, glanzend als een spiegel. Het was niet groot, maar wel bodemloos donker. Waterlelies dreven stil op het oppervlak. Een libel kwam snorrend op hen af. Eliza-beth deed een stap opzij om hem voorbij te laten. Benedict stond naast haar, verwachtingsvol... en bang.

Het vlot dat ze had gebouwd, dobberde aan de waterkant. Ze kneepte geruststellend in zijn hand. Het vlot kon hen niet allebei dragen, maar het zou het gewicht van Benedict wel aankunnen. Hij was klein en tenger.

‘Durf je het? Het is de enige manier om bij de waterlelies te komen.’

Hij slikte en knikte. Zijn hand was klam toen hij de hare losliet.

Elizabeth bleef op de oever staan toekijken hoe Benedict voorzichtig op het vlot kroop.

‘Het zit vast aan een touw,’ stelde ze hem gerust. ‘Ik trek je straks weer naar de kant.’

Ze gaf het vlot een duw, zodat het langzaam over het zwarte water dreef. Als een slang kronkelde het touw onder het oppervlak. Benedicts uitdrukking was er een van angst en opwinding. En trots! Hij was een avonturier op weg naar verre onbekende oorden. Kikkers sprongen verschrikt opzij toen hij voorbijgleed. Hun gekwaak sneed door de stilte van het bos; het hield zijn adem in. Recht boven hen stond de zon en het zweet brak Elizabeth uit.

‘Kijk!’ riep Benedict en hij reikte, al moediger nu, naar een grote waterlelie.

‘Voorzichtig!’

Het ging snel. Het vlot kantelde en het jongetje viel met een plons in het water. Elizabeth had de dunne stammen met hennep en taaie lianen aan elkaar gebonden en de constructie viel nu voor haar ogen uit elkaar. Het gebeurde in een oogwenk. De stilte werd verbroken door spartelende armpjes en wanhopige angstkreten. Elizabeth struikelde een paar stappen het water in, maar haar benen zakten diep weg in de modder en haar jurk werd zwaar en nat. Als ze ging zwemmen... Maar ze kon niet zwemmen.

Ver achter haar klonken nu ook kreten. Iemand riep hun namen. De stem werd sterker naarmate hij dichterbij kwam. Tussen het donkere groen verscheen een krijtwit gezicht. Dat weerspiegelde Elizabeths eigen angst. Langzaam draaide ze zich weer om. De poel lag er net zo glad en donker bij als toen ze er aankwamen. Er was geen rimpeling te zien. De waterlelies lagen stil.

1

Londen, april 1899

Rose Winther stond op haar tenen en kon net zien hoe Henning uit een van de achterste wagons stapte. Zijn lange slanke gestalte torende minstens een kop boven de anderen op station King's Cross uit. Enthousiast zwaaide ze en op Hennings gezicht verscheen een brede grijns. Hij hief zijn hand als groet en baande zich tussen de reizigers door een weg naar haar toe. Rose kon zien hoe hij verontschuldigend naar links en rechts knikte. Dat was typisch Henning, altijd even beleefd en attent. Toen hij haar eindelijk had weten te bereiken, nam hij zijn hoed af en kuste haar uitgestoken hand. Door haar dunne handschoen heen voelde Rose zijn warme lippen, en zijn blik deed haar giechelen. Ze loerde zijdelings naar Karen, die met haar armen stijf over elkaar een stukje verderop naast hun reistassen stond te wachten. De dienstmeid keek allesbehalve vrolijk. Ze knikte demonstratief naar de grote stationsklok. Ze moesten verder. De trein naar Gomshall & Shere vertrok vanaf een ander station.

'Het is tijd om afscheid te nemen.' Roses stem brak en haar ogen vulden zich met tranen. Afscheid. Tegen dit moment had ze zo opgezien tijdens de overtocht vanuit Noorwegen en vooral tijdens de lange treinreis vanuit Hull naar Londen. Het was zo stom dat ze de laatste uren in wagons aan verschillende uiteinden van de trein moesten doorbrengen, maar Henning had geen geld gehad voor een kaartje in de eerste klas. Rose had zich

voorgenomen om niet te huilen, maar nu kreeg ze toch een brok in haar keel. Ze slikte moeilijk en sloeg haar ogen neer.

‘Kijk me eens aan,’ zei Henning teder.

Rose had een paar seconden nodig om zich te herpakken. Ze staarde naar de vuile perronvloer terwijl ze haar tranen wegknipperde. Haar hoofd voelde zwaar door slaapgebrek. De momenten die ze op de boot hadden kunnen delen, leken ineens zo ver weg. Het waren veelal korte gesprekjes op het dek geweest als het weer het toeliet, een lichte aanraking met de hand wanneer ze elkaar toevallig in de gang tegenkwamen of tedere blikken die hij haar toewierp als hij voor de passagiers in de eerste klas stond te zingen. Die gebaren waren zo intens en vol liefde dat iedereen om hen heen vast kon zien hoe verliefd ze waren.

Rose schrok op toen een locomotief loeihard floot. Over niet al te lange tijd moesten Karen en zij een paardenkoets zien te vinden naar Charing Cross. Vanaf dat station vertrok de trein die hen verder zou brengen naar het huis van haar grootouders in Shere. Ze greep Hennings handen vast. ‘Ik wil niet dat je me verlaat. Niet nu we zo ver zijn gekomen!’

Hij schonk haar dezelfde charmante glimlach als toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Merkwaardig genoeg was dat ook op een perron geweest, in Trondheim. Roses broer, Christian, was thuisgekomen met zijn kersverse vrouw Ellinor en ze hadden een vreemde, een Deense operazanger, bij zich gehad. Rose en Henning voelden zich onmiddellijk tot elkaar aangetrokken. Hij straalde een speelse warmte uit, die de typische junidag in Trondheim – grijs en kil – had doen aanvoelen als de allerheerlijkste zomerdag. Hij was anders dan de mannen die Rose kende. Elegant en zonder geforceerde plichtplegingen, maar toch charmant. Hij was bereisd en ervaren – een avonturier, net als Christian – maar toch zorgzaam. Het was onmogelijk geweest om hem te weerstaan. Niet dat ze daar overigens

heel erg haar best voor had gedaan... Haar ouders waren minder enthousiast. Ze hadden haar verboden om zich nog met hem in te laten. Maar de gloed die elke keer in haar opwelde als Henning zong op een feestje of bijeenkomst waar ook zij aanwezig was, en de groeiende verwachting elke keer als ze alleen waren en samen plannen maakten voor de toekomst, hadden hen gedwongen tot drastischere maatregelen. Toen hun stille verhouding ontdekt werd, waren ze er amper nog in geslaagd een plan te smeden vóórdát Rose voor straf op de boot naar Engeland werd gezet. En alles was te danken aan de paar woorden die ze nog had kunnen schrijven in de allerlaatste brief die Karen hem had bezorgd. En nu stonden ze hier, op een smoezelig treinstation in Londen, met hun hele leven nog voor zich.

Henning keek haar strak aan vanonder zijn blonde krullen. 'Ik zal je nooit teleurstellen, Rose, dat weet je toch?' Hij kneep in haar handen. 'We hebben een afspraak die we gaan nakomen, toch?'

'Ja,' fluisterde ze.

'Zodra ik werk heb en een plek om te wonen, laat ik het je weten. Dan kom je naar me toe en zijn we weer samen. Voor altijd!' Hij glimlachte en de sproeten dansten rond zijn ogen.

Ze knikte. Ze hadden er tijdens de overtocht steeds weer over gepraat. Hij zou een aanstelling krijgen als zanger, het liefst bij de opera in Covent Garden, en daarna zou hij een plek gaan zoeken waar ze samen konden wonen. Een ruim appartement in de stad, met winkels in de buurt en misschien een park, waarin ze op zondag samen zouden kunnen wandelen. Toch voelde Rose een knagende onrust. 'Je moet me beloven dat je haast zult maken, Henning. Want ik weet niet hoelang ik het volhoud zonder jou, helemaal alleen, ver weg op het platteland, samen met mijn grootouders en een getikte tante!' Alleen al van de gedachte kreeg ze het benauwd. Hoe moest ze in vredesnaam de tijd doorkomen?

Henning keek haar medelevend aan en streek vluchtig met zijn duim over haar wang, alsof hij een onzichtbare traan wegveegde. 'Je bent niet helemaal alleen. Je hebt Karen nog. Zij zal je gezelschapsdame zijn.'

Ze rolde met haar ogen. 'Mijn waakhond, zul je bedoelen. En nog een bijterige ook.' Ze leunde dichterbij haar geliefde toe en zei zacht: 'Karen haat me, Henning. Ze is nog steeds niet bekomen van de schrik van toen ze jou op de boot zag. En ze is een simpele ziel, een eenvoudige dienstmeid. Waar moeten wij in vredesnaam over praten?' Ze zuchtte. 'Je kunt je wel voorstellen wat een feest het gaat worden.'

Henning grijnsde alleen maar en gaf haar een snelle kus op haar wang. Zijn blik was vurig en beloftevol. Rose keek snel rond. Hoewel ze omringd waren door vreemden, voelde deze innigheid ongepast. Ze waren nog niet eens officieel verloofd. Vanuit haar ooghoek kon ze zien hoe Karen hun de rug had toegekeerd en net deed alsof ze druk bezig was met het bestuderen van een bord met vertrektijden. Henning bracht Roses hand naar zijn mond en drukte er een kus op.

'Binnenkort ben je voor altijd de mijne,' zei hij toen hij haar losliet. Toen zette hij zijn hoed op en schonk hij haar een laatste geruststellende glimlach voor hij in de menigte verdween. Ze wilde hem terugroepen. Hem nog een keer laten bevestigen dat hij precies wist waar hij haar kon vinden, want ze had geen idee waar hij heenging. Al snel verloor ze zijn hoed tussen alle andere uit het oog. Karen draaide zich weer om en leek opgelucht toen ze zag dat Henning weg was. Rose wenkte haar met haar hoofd en de dienstmeid haastte zich, zeulend met de reistasen, naar haar toe.

'Je kunt weer vrijuit ademen, Karen. Voorlopig!' Rose stak haar neus in de lucht en zette haar hoed recht. 'En nu moeten we zeker weer een trein halen?'

2

Rose gaapte en keek naar Karen. Het dienstmeisje staarde strak naar beneden in het woordenboek dat op haar schoot rustte, haar lippen bewogen geluidloos. Ze had sinds hun vertrek uit Trondheim elk moment besteed aan het leren van naam- en werkwoorden. Rose had een hekel aan woordjes stampen, maar het leek erop dat Karen het leuk vond. Dat hoopte Rose tenminste, gezien de tijd en moeite die de dienstmeid eraan besteedde. Ze zuchtte. De treinreis vanuit Londen naar het zuiden was net zo saai en geestdodend geweest als ze had gevreesd.

Nu zaten ze in de koets die het laatste stukje naar Oaktree Manor overbrugde. De weg was hobbelig en de koets schudde heen en weer. De mantel van Rose was nat van de regen die hen had verwelkomd toen ze op het station van Gomshall & Shere uit de trein stapten. Rose had geen idee waar in Engeland Gomshall precies lag, behalve dan dat het ergens vreselijk ver weg op het godverlaten platteland was. Haar moeder wist wat ze deed toen ze Rose hierheen stuurde. Het was een strafmaatregel en zo voelde het ook. Een hele zomer doorbrengen in het gezelschap van twee oude mensen, van wie er één ziek was, een tante die zo gesloten was als een oester, en een dienstmeid die de pest aan haar had.

Rose zuchtte. Haar moeder hoopte waarschijnlijk dat haar grootmoeder elke vonk van rebellie en brutaliteit in haar zou

doven. Dat ze zou leren om volgbaar en lief te zijn, zoals het meisjes betaamde. Als ze dat had geleerd, mocht ze weer naar huis komen. In de tussentijd zouden haar ouders waarschijnlijk een geschikte echtgenoot voor haar hebben gevonden en vanaf dat moment zou ze niet langer hun zorg zijn. Dat dachten ze tenminste! Maar Rose had andere plannen.

Ze maakte zich wel een beetje zorgen. Ze wist nog dat haar grootmoeder angstaanjagend was. Ze was nog een klein meisje geweest toen haar grootouders hen in Trondheim hadden bezocht, maar de herinnering aan haar grootmoeder was nog helder. Een gezaghebbende dame die er zelfs in was geslaagd om de weduwe Skjønberg de mond te snoeren, ogen in haar rug had, het gras kon horen groeien en ervoor gezorgd had dat ze allemaal, zelfs haar vader, op hun tenen gingen lopen als ze haar middagdutje deed. Rose hoopte dat haar moeder niet had verteld wat de ware reden van haar bezoek was. Dan zou ze waarschijnlijk op haar kamer worden opgesloten. En hoe zou ze dan naar Henning kunnen reizen wanneer hij haar liet weten dat ze kon komen?

Het gewieg van de koets maakte haar oogleden zwaar. Het landschap vervloede heel langzaam tot een wazige massa...

Rose werd wakker toen de koets abrupt tot stilstand kwam voor een groot smeedijzeren hek. Vermoeid keek ze uit het raam, precies op het moment dat de wolken openbraken en lichtstralen het landschap buiten overspoelden. Wat was het weer hier veranderlijk! De wolken wierpen magische schaduwen over de velden en heuvels, die van donkergroen op heldergroen overgingen. Het deed bijna pijn aan de ogen. Dit was wel even iets anders dan haar geboortestad, die wit en grijs was geweest bij vertrek.

Ze opende haar fluwelen buideltje en pakte het ronde zakspiegeltje eruit terwijl de koets voorbij het hek een lange oprij-

laan opreed. Rose kneep snel met duim en wijsvinger in haar wangen in een poging ze een frisse kleur te geven. Haar kapsel zat in de war. Ze zette haar hoed recht en trok een paar grimassen om haar trekken te ontspannen. Over een paar minuten zou ze opgewekt en aardig moeten doen. Haar grootouders zouden Rose Winther op haar charmantst zien. Het was belangrijk om goed voorbereid te zijn.

‘Ik geloof dat we er zijn,’ zei Karen en ze keek halsreikend naar buiten. Haar mond viel open.

‘Dat zie ik. Doe je mond dicht!’ Rose klapte het spiegeltje dicht, waardoor Karen opschrok. Het grind knarste toen de koets rond een gazon met een grote fontein reed. Eindelijk stopten ze en Rose keek naar buiten. Oaktree Manor. Het gebouw was groot en grijs met verschillende torens met spitsen en uitsteeksels die haar deden denken aan de Nidaros-kathedraal, en het had meer ramen en schoorstenen dan ze ooit bijeen had gezien. Allesbehalve wat ze had verwacht. Alle fantasieën over een landhuis – of zelfs een boerderij niet zo heel anders dan Rosenlyst of misschien Lade, gebouwd van hout en met een parkachtige tuin eromheen – werden overtroffen. Zelfs Ringve zou er naast dit huis uit hebben gezien als een pachterswoninkje. Hoewel, huis? Het was een paleis, een burcht, een kasteel!

Een twaalfstal mensen stond onderaan de brede trap in het gelid. Aan hun kleding kon ze zien dat het personeel was. De vrouwen droegen zwarte jurken en krijtwitte schorten en hoofddeksels. Hun haar was strak naar achteren gekamd en in een knot in de nek vastgemaakt. De mannen droegen een livrei en hun schoenen waren glanzend gepoetst. Ze zagen er allen precies eender uit.

De twee jonge vrouwen wachtten tot de koetsier de deur voor hen opende. Zodra Rose was uitgestapt, deed de vrouw die vooraan in de rij stond een stap naar voren. ‘Welkom in

Oaktree Manor, Lady Rose. Ik ben Mrs Thompson, de huishoudster. Ik zal ervoor zorgen dat u zich hier thuis voelt.'

Lady Rose! Ze proefde de titel op haar tong. Niemand had haar eerder zo genoemd. De titel beviel haar wel. Die klonk verfijnder, in ieder geval belangrijker dan 'juffrouw Rose'. Ze keek op naar de huishoudster, want Mrs Thompson was een imposante gestalte. Niet zozeer in omvang, maar in lengte. In feite was ze de langste vrouw die Rose ooit had gezien, afgezien van de langste vrouw ter wereld die een paar jaar geleden in het circus op Kalvskinnet had opgetreden. Toen was het toegestaan om te staren, want de vrouw werd er tenslotte voor betaald. Nu porde Rose Karen discreet in haar zij.

'Dankjewel.' Rose knikte en probeerde over de schouder van de huishoudster heen een glimp van haar grootouders op te vangen, maar er was alleen personeel aanwezig. Kwamen de heer en vrouw des huizes haar niet zelf verwelkomen? Het begon donker te worden. Haar lijf voelde stijf en ze had het koud. De gedachte aan een stevige maaltijd, gevolgd door een lange nachtrust, had haar nog nooit zo aanlokkelijk toegeschenen.

'Een van de knechten zal uw bagage wel naar boven dragen. Ik zal u naar uw kamer begeleiden,' vervolgde Mrs Thompson. Ze richtte haar blik op Karen. 'Jij komt ook met ons mee. Voor jou hebben we de kamer naast die van Lady Rose klaargeemaakt.'

Rose fronste. Ging Karen in de kamer naast de hare slapen, alsof ze haar gouvernante was? Ze wilde protesteren, maar bedacht zich op tijd. Als haar moeder de verboden romance met Henning in het telegram had genoemd en dit de poging van haar grootmoeder was om haar dag en nacht in de gaten te laten houden, zou Rose haar niet – althans niet zichtbaar – het plezier gunnen te merken dat ze dat erg vond.

De vermoeidheid begon plaats te maken voor een knagend ongenoegen over de hele situatie. Waarom was haar grootmoe-

der er niet om haar te ontvangen – iemand die zo geobsedeerd was door hoe men zich diende te gedragen? Was het niet *bon ton* om gasten te verwelkomen, helemaal je eigen kleindochter? Rose zocht naar de juiste woorden. Hoewel ze Engels met de paplepel ingegoten had gekregen, beheerste haar moeder het Noors zo goed dat er thuis in Kjøpmannsgaten gaandeweg meer Noors en steeds minder Engels werd gesproken. Ze wilde niet over woorden struikelen en zich voor schut zetten op Oak-tree Manor. ‘En mijn grootouders, Mrs Thompson?’ Ze keek de huishoudster aan. ‘Ik had verwacht dat ze hier zouden zijn om me te ontvangen.’

Mrs Thompson leek in het geheel niet in verlegenheid gebracht en vertrok geen spier. Integendeel, ze hief haar kin een tikkeltje hautain op voordat ze antwoord gaf. ‘Lady Ashmore... uw grootmoeder... zult u bij het diner ontmoeten, Lady Rose. En wat lord Ashmore betreft, hij is helaas... onwel. U zult hem morgen ontmoeten.’ Toen draaide ze zich om, zo stijf als een soldaat. Het vragenuurtje was duidelijk voorbij. Resoluut liep ze de brede stenen trap op en verdween tussen de reusachtige pilaren. Rose en Karen haastten zich achter haar aan. Een koude windvlaag streek langs hen heen toen ze over de drempel de donkere hal in stapten.

3

Het leek wel alsof ze een grote kerk binnenstapten. Van de vloer tot het plafond moest de hal wel vele meters bedragen. Rose had altijd gedacht dat de vestibule thuis in Kjøpmannsgaten groot was, met plaats voor een garderobe, een bijzettafel, een open haard en zelfs een gestoffeerde zitbank. Maar deze... Haar hakken maakten klikkende geluiden op de tegelvloer. Het geluid zweefde omhoog naar de eerste etage langs een brede trap met een leuning van gesneden hout. De muren waren deels bedekt met een lambrisering van hout, en deels met een donkerrood behang dat nauwelijks zichtbaar was tussen de grote schilderijen in zware vergulde lijsten. Een halfrond raam met gekleurd glas-in-lood liet een bescheiden hoeveelheid licht binnen. Rose probeerde zich voor te stellen hoe het eruit zou zien als de zon door de kleurrijke ruitjes scheen. Het rook hierbinnen ook anders. Naar een kelder of natte kasseien. Niet naar groene zeep en droog hout zoals thuis.

Mrs Thompsons rijzige gestalte was al op weg naar boven. Rose had het gevoel dat iemand hen vanaf de galerij observeerde. Ze keek omhoog en staarde in een rij bleke gezichten met licht uitpuilende ogen. Ze rilde.

‘Dat zijn de overleden familieleden van Lady Rose,’ zei Mrs Thompson terwijl ze naar de portretten knikte zonder zich naar hen om te draaien. ‘Het landgoed is al vele generaties in het bezit van de familie Ashmore. Er zit veel geschiedenis in deze muren.’

De trap splitste zich en ging in hoeken naar de volgende verdiepingen. Tegen de tijd dat ze de top bereikt hadden, was Rose lichtjes buiten adem. Ze sloegen linksaf, gingen door een deur en kwamen in een gang terecht. Ze namen een paar treden omlaag voor ze linksaf weer een gang in sloegen. Hier waren meerdere deuren en ze zagen er allemaal eender uit. Rose dacht aan alle uitbouwsels en torens en ramen die ze had gezien toen ze aankwamen. Hoe zou ze in vredesnaam ooit de weg kunnen vinden in dit enorme huis? De gedachte dat ze voortdurend begeleid moest worden, was onuitstaanbaar. Ze had geen kindermisje nodig. Noch Karen, noch de torenhoge Mrs Thompson.

Uiteindelijk stopten ze voor een van de deuren; er was niets dat die onderscheidde van de andere. De deurknop piepte toen de huishoudster hem omdraaide en de deur openstootte. Een mufte geur kwam hen tegemoet. Rose fronste haar neus en zorgde ervoor dat de huishoudster het zag.

‘U kunt een raam opendoen als u frisse lucht wilt,’ zei Mrs Thompson kortaf. ‘De kamer heeft lange tijd leeggestaan. De misjes hebben hem zo goed mogelijk schoongemaakt.’

Rose bleef midden op het Perzische tapijt staan. De kamer was groot en vierkant. Tegen de ene muur stond een hemelbed met vier getordeerde palen. Drie hoge ramen keken uit op wat ze vermoedde dat de tuin was. De avond viel, maar ze kon nog de contouren van bomen zien.

‘Jouw kamer is daarbinnen.’ Mrs Thompson knikte naar een deur links, zonder dat Karen reageerde. ‘Er is een toegangsdeur op de gang en ook eentje in deze kamer.’

‘Mrs Thompson spreekt tegen je, Karen!’ Rose keek de dienstmeid bemoedigend aan.

‘O, heeft ze het tegen mij?’ Karen keek verward naar de huishoudster. ‘Jazeker... Ik bedoel... *yes, thank you, Mrs Thompson.*’ Haar wangen werden rood.

‘Karen is bezig Engels te leren,’ legde Rose aan Mrs Thompson uit. ‘Gelieve langzaam en duidelijk tegen haar te praten.’

‘Ik begrijp het.’ De huishoudster opende de deur naar de belendende kamer en ging verder zonder haar spreektempo aan te passen. ‘De kamer is niet groot, maar heeft alles wat je nodig hebt. Hier verbleef de kinderjuffrouw toen de meisjes klein waren.’

‘De meisjes? Dus dit was de kamer van mijn moeder?’ vroeg Rose verbaasd.

De huishoudster knikte bevestigend terwijl ze de kaarsen in de vensterbank aanstak. De petroleumlamp op de secretaire brandde al. ‘Dat klopt, Lady Rose. Dit was de kamer van Lady Cecilia. Niemand heeft hem gebruikt sinds ze weggegaan is. Alle kinderkamers bevinden zich in deze vleugel.’ Ze ademde haastig in voor ze verder sprak. ‘De privévertrekken van Lord en Lady Ashmore bevinden zich in de andere.’

Rose liet haar blik nog eens door de kamer dwalen. Veel sporen van haar moeder waren er niet, behalve een borstel en een spiegel met een zilveren handvat op de kaptafel. Een paar boeken leunden tegen een raamkozijn. De zijanten waren verbleekt door het zonlicht. Over de armleuning van een elegante stoel met een geborduurd bloemenmotief op de rugleuning hing een duifgrijze shawl. Hij was mooi en versierd met franjes. Ze liet haar hand eroverheen glijden. Waarom had haar moeder hem niet meegenomen toen ze wegging? Misschien was ze hem vergeten. Er is veel om aan te denken als je moet inpakken voor een heel nieuw leven in een ander land. Net zoals ze zelf had ingepakt voor een nieuw leven met Henning, maar dan zonder dat iemand het wist, behalve zichzelf. En Karen nu. Het gevoel be kroop haar dat het verleden haar inhaalde en er liep een rilling over haar rug. Dat kwam waarschijnlijk door de vermoeidheid van de reis. Ze wreef over haar armen en schrok op toen er op de deur werd geklopt. Zou het haar groot-